

tatja, nógatja, mindhiába. A lovacskával nem lehet beszélni. Mit van mit tenni, le kell szállni a bakról, megfogni a kantárt, s szépen, gyalogosan át kell őt vezetni a túlsó oldalra.

A lovacska most bátran, nyugodtan lépeget. Hagyja, hogy vezessék. Olyan, mint egy ideges, makrancos gyermek, aki addig nem nyugszik, míg meg nem fogják a kezét. Akkor azonban biztonságban érzi magát a világ minden baja ellen. Hallatlan, micsoda ideges világban élünk.

– Csirkét vegyenek. Nagyságám, vegye meg ezt a szép pár csirkét – kínálgatja mindenkinek egy falusi asszony baromfiját a pesti Dunasétányon.

A divatosan kiöltözött dármák sóvár pillantásokat vetnek a csipogó apró-jóság felé. Csaknem mindnyájának az lehet első gondolata: „Ejnye, de jó volna megnézni, hátha olcsón adja.” No meg aztán a baromfival úgy vannak az asszonyok, hogy akkor is jó megnézni, még ha nem is akar vásárolni az ember. Megtapogatni a mellét, hogy elég kövér-e, szétfújni pihéit, hogy elég sárga-e a húsa.

De győz a meggondolás. Vadonatúj fehér bőrkesztyűjükre pillantanak, s továbbmennek.

– Majd máskor – gondolják –, talán majd hazafelé menet, a házuk közelében újra találkozhatnak vele, s akkor föl hívják.

1934. október 25., csütörtök, 8. old.

Pesti utca

Bumfordi fiúcska tipeg az utcakereszteződésnél. Dadája húzza kézen fogva, ő pedig komor meggyőződéssel húz maga után egy négy kerekén járó kis elefántot. A kis elefánt azonban a négy kerekén nem áll oly szilárdan, mint a fiúcska a maga keménykötésű két lábán, s fölborul.

A gyerek hátra-hátra pislant, de azért csak húzza tovább, a játékkálat meg oldalt fekvé csúszik előre az utca porán.

A közlekedési rendőr ott áll az úttest közepén, a járóműveket kell igazítania, nehogy valami baj történjék. Hopp, most észreveszi a fölborult elefántot. Egy járómű, amellyel baj történt. Ez őrá tartozik. Egy pillanatot se habozik, fölemeli, és talpra állítja.

Barackot nyom a fiúcska fejére, hogy máskor jobban vigyázzon az állatjára, és siet vissza a helyére, tovább igazítani a kocsikat, lovakat. A kisfiú, amikor hátrafordult és látta, hogy milyen szépen, engedelmesen gurul utána az elefántja, szentül meg volt győződve, hogy az a maga erejéből állt talpra, az ő bűvös akaratának néma parancsára.

A rendőr pedig – a rend őre és névtelen szolgája – mosolyogva, szeretettel tekint a kis közlekedési baleset okozója után. Nem írja föl.

•

A körúton házat bontanak-javítanak, s a megbolygatott kövek, deszkák és gerendák közül egyszerre kiszalad egy ijedt szemű, rémült patkány. A munkások uccu utána, egy pillanat, és egyikőjük husángot emel rá. A patkány azonban eszes állat. A veszély végpercében megáll, s nyugodtan szembenéz támadóival. Ez annyira meglepi üldözőit, hogy ők is megállnak, és most már némi érdeklődéssel, jóindulattal tekintenek rá. Egyik munkás feléje nyújtja mészporos cipőjét. A patkány játszadozni kezd vele, akárcsak valami kiscica.

Így folyt egy darabig a játék. Az emberek már-már hajlandók lettek volna megkegyelmezni ennek a szelíd játszótársnak, amikor egy keménykalapos, jól öltözött fiatalember haladt el mellettük, s fölháborodva rájuk szólt, hogy ne barátkozzanak ezzel a halálos veszedelmet hozó, fertőzést terjesztő állattal.

Az emberek összenéztek. Egy kicsit tanakodtak. Elvégre ez a tanult úriember bizonyára jobban tudja, mint ők – gondolták. Erre egyikük fölemelte a husángot, s egyetlen biztos csapással a másvilágra küldte a patkányt. Vége volt a játéknak. Szegény fejét a „rossz híre” juttatta pusztulásba. Ő mindent megtett, amit tehetett. De a rossz hír ellen nem lehet védekezni. Hiába minden.

•

Láttunk egy kísértetet fényes nappal a pesti utcán. Két méternél valamivel magasabb férfi volt, de a súlya nem lehetett több negyven kilónál, s a vállszélessége húsz centiméternél. Bokáig érő fehér esőköpeny lógott csontjain, s széles karimájú fekete kalap volt gombostű-fejébe nyomva.

Arcából alig látszott valami, de termete után ítélve csak csontváz-arca lehetett. Aki szemközt jött vele, megborzongott. A gyerekek tágra meresztett szemmel bámultak rá. Ő bizonyára észrevette ezt, de nem törődött vele.

Furcsa lehet kísértetként járni az utcán. Ő azonban nyilván megszokta már. Elvégre mindent meg lehet szokni ...

1934. október 30., kedd, 6. old.

Körkép

Az öltözködési divat évről-évre, évszokról-évszakra, sőt gyakran hónapról-hónapra változik.

A kutyák egész évben pucéron járkálnak, ruha nélkül, ilyenkor ősszel azonban őket is felöltöztetik, különösen az apróbbakat. Évente egyszer a kutya-öltözék divatja is módosul valamelyest. Kutya-divatlapokat ugyan még nem láttunk, de azért úgy gondoljuk, hogy a kutya-ruhák divatját inkább London szabja meg, mint Párizs. Az idén – minden jel arra mutat –, leginkább a sötétkék szín kapott lábra a kutyák között. Ez a legelőkelőbb. Egyébként azonban – akárcsak a hölgyeknél a hajszín – itt is a hajzat színe a döntő. Világos színűek sötétet, sötét színűek pedig inkább valami világos öltözetet viselnek. Láttunk egészen prémbe öltöztetett kutyuskát is. De ez inkább holmi macskának látszott. A prémmel különben is vigyázni kell, mert bizonyos kutyaajták nem szívelik a nyúlprémet, másokat meg a patkány szőrmeje idegesít. Leginkább messze táji nemes szőrmék ajánlatosak erre a célra.

A napokban láttunk egy sovány olasz agarat. Fejtől-lábig képtelenül tarka és cifra matyóhímzésbe volt burkolva. Be kell vallanunk, hogy kissé ízléstelenül öltözködött. Csöppet se tetszett nekünk. Azt is láttuk, amikor az utcasarokról két másik kutya utána fordult, és összesűgött. Nyilván valami gúnyos megjegyzést tettek a ruhájára.